

BUTLLETI DE GERMANOR

Nº 1 (470)

SANTIAGO DE XILE

JULIOL, 1942

Als nostres amics

Els editors i la redacció de GERMANOR han decidit seguir publicant, cada dos mesos, la revista en la forma i amb la presentació acostumades; i un butlletí com aquest que avui apareix per primera vegada, també bimensualment, alternant amb la revista. D'aquesta manera creuen haver combinat de la millor manera possible la conveniència d'una comunicació freqüent amb els lectors, amb les dificultats de col·laboració i les creixents exigències econòmiques d'impressió. Esperem que els nostres amics comprendran i estimaran aquesta solució.

La lluita no està decidida

Hi ha entre nosaltres alguns compatriotes, gent ben nostra, que dubten encara de la plena i neta catalanitat del 19 de juliol del 1936. No arriben a convèncer-se de l'esperit nacional que presidí i animà els fets del quals aquest mes s'escau el sisè aniversari. Diuen que Catalunya es trobà aleshores embolicada en una baralla típicament espanyola, en un episodi de la vella lluita civil entre l'Espanya liberal i l'Espanya reaccionària, altrament dita negra.

Tanmateix, nosaltres, que vam viure aquelles jornades, sempre hem cregut que els sagnants esdeveniments del juliol del 1936, són efemèrides de contingut i de sentit profundament català, ben nostres, tant com ho puguin ésser l'Onze de Setembre o el Corpus de Sang. Cal no oblidar que la Catalunya d'ara fa sis anys, desmembrada i tot —separada de les Illes Balears i del País Valencià—, sense que gaudís d'un règim tan lliure com la Catalunya dels segles XVII i començos del XVIII, posseïa potser una consciència nacional superior, fruit d'una renaixença cultural i política que havia penetrat intensament les minories més importants i creat un sentiment patriòtic difús arreu del nostre poble. Així, foren aquest sentiment i aquesta consciència dels catalans, fou llur unitat i cohesió, llur voluntat de país distint i peculiar, allò que determinà a casa nostra el ràpid anorreament de la rebel·lió i que obligà els enemics a mantenir-se enllà de les nostres fronteres fins al final de guerra, malgrat que era Barcelona un dels llocs on els feixistes espanyols havien planejat més minuciosament el cop i comptaven amb una victòria immediata.

Fou el poble català, gent d'estaments diversos amb predominí dels obrers, al costat de les minses però coratjoses forces de la Generalitat i dels comptadíssims militars espanyols que es mantingueren fidels a llurs juraments, que va vèncer la sublevació als carrers de Barcelona i altres indrets del país. Fou el President Companys, la màxima autoritat catalana, qui va prendre la responsabilitat i el comandament de la defensa. I fou Catalunya,

nació aleshores autònoma, un dels principals objectius dels agressors: la nostra autonomia, que ells veien en camí de convertir-se en independència d'Estat federat, era allò que volien destruir i desarrelar per a sempre de la península.

L'assalt, doncs, anava contra la llibertat catalana; la defensa fou feta pel Govern, per la policia, pels ciutadans de Catalunya. Voleu un esdeveniment més nostre?

El 19 de juliol ha passat, amb tots els honors, a la història nacional com un altre episodi de la nostra lluita secular per la vida i per la dignitat de la pàtria. I mereix duri la seva submissió a la força de l'enemic, i després, quan hagi recobrat una existència digna, cada any hem de commemorar de la manera més solemne que ens sigui possible, aquesta data tràgica i gloriosa, que compta amb els seus herois i els seus màrtirs.

Altrament, aquells fets i aquella victòria, tenen la virtut de recordar-nos, a nosaltres catalans exiliats i lluires, el deure treballar des d'allí on ens trobem per la reconquesta de la terra; de fer-nos present que la lluita encara dura i que aquells que ahir vanceren a traïció, demà han d'ésser vençuts amb oprobí. Ells —els nostres enemics—, que han gosat convertir el 18 de juliol —aniversari de llur crim— en la festa nacional de l'Espanya prostituída; d'ara, diuen: "Sí, és cert que vam perdre el 19 de juliol però vam guanyar la guerra, i som els amos de Catalunya". I cal que nosaltres repliquem: "Vencéreu amb l'ajuda de poderosos exèrcits d'esclaus de tirans estrangers, de rifenys mercenaris i per la indiferència cuïcida dels Governos democràtics d'Europa; vencéreu en el primer episodi d'una lluita que no és pas morta encara, sinó només so morta. La decisió final —prou ho temeu quan esteu sols amb la vostra consciència!— ens serà favorable. Els vostres crims, l'odi sagrat dels catalans de la pàtria, llur fam i llurs sofriments; la voluntat de subsistir de tots els catalans del món, i el temps que lentament, tossudament, treballa a profit de la nostra causa, són penyores de la victòria".

VINS MOREERA

Av. VICUÑA MACKENNA 1216